

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η "ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ,"

Ένα πελώριο άρθρο της "Εντ Γκίλντερ. Γιατί είναι άρχιμες ή γυναίκες. Πώς παραμορφώνουν το σώμα τους. Τα ελαττώματα των Αμερικανίδων. Τα θύματα της μόδας του γυμνού ποδιού. Η συνταραχτική δηλώσεις ενός ψυχιάτρου. Γιατί στις δέκα Αμερικανίδες ή μία είναι τρελή. Το έμφιμο και το όντυλάρισμα τών μαλλιών. Τα ελεύθρια αποτελεσμάτ του, κτλ, κτλ.

ΤΗ Νέα Υόρκη, καθώς γράφουν ή Αμερικανικές εφημερίδες, ιδρύθηκε ένας παράδοξος σύλλογος: "Η Λέσχη προπαγάνδας για την κατάρτησι των σταυρωτών ποδιών". Ο τίτλος της φυσικά δεν λέει και σπουδαία πράγματα, και με το δίσω τους οι άναγνώστα μας θα δυσανασηστούν. Κι όμως, ποιος θα το πίστευε; Από τη χώρα τών Γιάζερδιον εινε ή μόνη φορά που μας δίνεται ένα καλό παράδειγμα προς μίμηση. Τώρα λοιπόν που πλησιάζει το καλοκαίρι κι όλες ή γυναίκες θα ξεχάσουν τα πάντα στη γκαρνταρόμπα τους, ή πρόεδρος αυτής της Λέσχης, ή εμίσεος "Εντ Γκίλντερ, θεώρησε καλό να γράψει το ακόλουθο άρθρο και να δώσει μερικά συμβουλές στις άρχιμες Αμερικανίδες.

«Όλες ή γυναίκες θα έπρεπε να έχουν σώματα Αρτέμιδος, γράφει ή εμίσεος Γκίλντερ. "Αν σήμερα στη Σέντραλ Στρίτ καλοφορούν κορίτσια με στραβά πόδια, κορμής τους φυσικά και παραμορφωμένη προφύρα, αυτό εινε λάθος δικό τους κι όχι τών ανθρώπων που τους γέννησαν. Μη σάς φαίνεται περίεργο. "Ας αρχίσουμε από τις μικρές αδυναμίες της γυναίκας, τις οποίες έχει συνηθίσει και δεν τις κάνουν κατά έντιμότητα. Κάθε Αμερικανίδα, μόλις θα καθίσει σ' ένα κέντρο, σ' ένα σελόν, στην αίθουσα τού κινηματογράφου ή τού θεάτρου, ή πρώτη της δουριά εινε να βάλει το ένα πόδι πάνω στ' άλλο. Έτσι φαίνεται πιο καλύτερα ή γίνα μεταξωτή κάλτσα της. Σ' αυτή τη στάση μένει μία και δύο ώρες. "Επειτα, όταν πρόκειται να φύγει, κοιτάει ένα ανεξήγητο πόνος σ' όλο τόν οργανισμό της, σαν να εινε τσακισμένη από την κόπωση. Πιρίεργο! Μά τί έπαθε, λοιπόν; Δεν μπορεί να εξήγηση αυτούς τούς πόνους τών νεύρων της και τού σκελετού της. Και όταν της περάσουν, συνεχίζει πάλι να βάζει το ένα πόδι πάνω στ' άλλο, από συνήθεια, από αηρηγιάδα ή από κοκκοταρία. Κι όμως ή ραδιογράφηση μας γυναίκας σ' αυτή τη στάση απέδειξε ότι ή σπονδυλική στήλη λυγίζει άρκετά επικίνδυνα κι έτσι με τόν καρπό άποκατά μία υπερβολικά άσθητη κάμψη, που παραμορφώνι ή σιλονέττα της γυναίκας. Έτσι, αν έρθει μία μέρα ή μόδα τού γυμνού ποδιού, αυτές ή γυναίκες θα μοιάζουν σαν...καράβια που έχουν πάθει κλίση τριάντα μοιρών προς τα δεξιά ή τ' αριστερά, ανάλογως τού ποδιού που σταυρώνουν!..

»Εν' άλλο, έξ ίσου σπουδαίο ελάττωμα της Αμερικανίδος, εινε ή μανία της να θέλει να φαίνεται πιο άδύνατη απ' όσο της έπαιρθεί να εινε ή σωματική της διάπλαση. Μία πλούρα γυναίκα έχει δια τα μέσα για να διατηρήσει ή σιλονέττα της. Επισκέπτεται καθημερινώς τα ινστιτούτα καλλονής, κάνει ειδικά μπάνια, μασάζ, αισθητικές έγχυσεις, και τέλος φορδίζει ειδικό κορσέ, τόν όποιο αλλάζει κάθε τόσο, σύμφωνα με τις συμβουλές τού γιατρού της. "Όλες ή άλλες γυναίκες στηρίζουν τη διάφθορα της σιλονέττας τους σ' έναν κορσέ και σέ μία μαρτυρική ηστέια. Κάθε πρωί δένουν τόν κορσέ πιο εριχτά, πίνουν τόν στομάχι τους, τίν κοιλιά και τις πλευρές τους, κι εινε βέβαιος ότι άκόχτησαν πλαστικό σώμα. Τό καλοκαίρι όμως ή υπερβολική ζέση τις αναγκάζει να τόν βγάλουν και τότε τό θέμα που παρουσιάζεται εινε άληθινά κομικά. "Άλλες μοιάζουν σαν...Γαλιζιά έρωτηματικά. "Άλλες σαν...αυθιές γωνίες. Κι άλλες έχουν σώμα άπροσδιοριστου σχήματος! Κι δι' αυτά, γιατί, παρακαλώ; Γιατί φόρεσαν έναν άκατάλληλο κορσέ, για να κάνουν πλαστικό σώμα...

»Πολλές γυναίκες τούς θερονούς μήνες δεν φορούν κάλτσες. Μη φαντασθήτε ότι τό κάνουν από οικονομία. Εινε άπαίτησις της μόδας. Έτσι καλοφορούν στους δρόμους, άόκη και στις κοσμικές δεξιώσεις τών άριστοκρατικών εκεί. Κάθε βράδυ όμως, όταν μένουν τη νυχτερινή τουαλέττα τους, βλέπουν με τρόμο ότι τά τρυφερά δάχτυλα τών ποδιών τους εινε λευκά, μουδιασμένα, και τις πονούν στις κλειδώσεις τους. Αρχίζουν τότε ν' ακολουθούν τις συμβουλές δια-

φόρων κατεργαριών, που διατηρούν τα προϊόντα τους ως εαποτελεσματικά φάρμακα έναντιόν της εμδρωσίως. Ξοδεύουν ένα σωρό λεφτά, για να σταματήσουν αυτό τό ελάττωμά τους, και δεν σκεφτόνται ότι ή εφίδρωσις εινε άπαραίτητη στον άνθρωπο οργανισμό, γιατί τόν καθαρίζει από τά διάφορα όξέα. Καίτοι δεν τόλμησε να τις συμβουλεύσει ότι για να περπατούν χωρίς κάλτσες χρειάζεται ειδικό παπούτσι, χωρίς μεγάλο τακούνι, που να μοιάζει μάλλον με πέδιλο. Τόν περασμένο χρόνο, στη Φιλαδέλφεια, έκαναν τίν εμπάνσι τους μερικές κοριές με πατούσια, που άφηναν έλεύθρα τά γιμνά δάχτυλά τους. Αυτά τά σαρκίνα όμως δεν ήταν διόλου πρακτικά. Πήσαν τό πόδι στις κλειδώσεις και τό εριχμαίνον, για να φαίνεται κομψή. "Επειτα είχαν περποιηθή έξαιρετικά τά νύχια τών βασιλικών και τά είχαν βάψει με... σταγόνες αίματος. Τό πόδι, φυσικά, δεν έκανε να ιδρώσει. Και μία από αυτές, ή εμίσεος Κάρολ Βέσπλεϊ, έπαθε δηλητηρίαση από τό κόκκινο χρώμα τών νυχιών της κι άναγκάστηκαν, για να της γλυτώσουν τη ζωή, να της κόψουν τίν ίδια στιγμή τό πόδι της!..

»Μά ή εμίσεος Βέσπλεϊ δεν εινε τό μόνο θύμα της μάτις τών γυμνών ποδιών. Στη Νέα Υόρκη μία άλλη επίσης Αμερικανίδα, ή εμίσεος Κέλλυ Σούλβαν, είχε τη μανία να φορεί πάντα στενά παπούτσια, για να κάνει πιο μικρό τό πόδι της. Τό πόδι της φυσικά έξε πάρα ετα στραβά κλίση, να πόδια της είχαν...έξαρθρωθή στά γόνατα και στους γοφούς κι είχαν γίνει θύμα με τά πόδια της πάνας! Η Κάρολ Σούλβαν όστόσο έννοούσε μ' όλα τά...χάλια της ν' ακολουθήσει κι εκείνη τη μόδα τών γυμνών ποδιών. Τά δάχτυλά της όμως κι ή φτέρνες της δεν άρρισαν να πληρωθούν. Και τότε συνέβη τό κορσά! Αιτές ή πληγές κακοφορούσαν κι ή άτυχη εμίσεος Σούλβαν πέθανε, άρρωσ μαρτυρικές καρδιοεπταύσις σ' ένα νοσοκομείο κι άρρωσ τίν καμμάτισαν ά γιατροί, προσπαθώντας να έμποδίσουν τη γάγγραινα και να της γλυτώσουν τη ζωή της.

»Τό γυμνό πόδι, λοιπόν, θέλει και τό ανάλογο παπούτσι. Κι αυτό βέβαια δεν εινε τό γκόβα, ούτε τό σαρκίνα, ούτε τό παπούτσι τού χορού. Εινε τό πέδιλο! Ένα πέδιλο όμως που να συσφραχτίζεται στο πόδι με δύο ή τρία τό πολύ μαλακά λινάρια. Παρά γένετα όμως θά σπείσει τίν κερμητηριά της, για να τό φορέσει; Άσφαλώς κομμά. Έκτός αν γένη ύδα. Κάθε τι που διατάσει ή ύδα, εφαρμόζεται άμέσως από τις γυναίκες. Άκόμη κι αν τούς έπέβαλε να περπατήσουν ξυπόλετες!..

»Και τώρα, άς σάς αναφέρουμε άκόμη κι ένα άλλο ελάττωμα, με τίν ηλίδια ότι θ' άκούσιτε κι' αυτή τη συμβουλή μας. "Όλες ή Αμερικανίδες έχουν τη μανία της μίμησης. Σας βεβαιώνω ότι δεν υπάρχει πιο κοινό ελάττωμα απ' αυτό. "Όλες ή γυναίκες, παραδειγματός γίνομαι, έβαι μπορεί να εινε ξεσηφές. Τό χρώμα τών μαλλιών πρέπει να ταιριάζει με τη φυσική όμορφιά τους. Σήμερα ή Αμερικανίδες άλλωστε τόν χρώμα τών μαλλιών τους σύμφωνα με τίν τουαλέττα που φορούν! Θυσιάζουν δηλαδή πέντε ώρες τη μέρα στον κομωτή τους. "Όλες τους μ' αυτό τόν τρόπο άποκατά άμορφα και καλοχρητημένα μαλλιά, που τις κάνουν να μοιάζουν σαν ζωγραφιές. Ξέρτε τώρα πόσο άνοητά πληρώνουν αυτή τίν όμορφιά τους; Μετά από δέκα χρόνια θ' άναγκασθούν να φορέσουν περσόνια, γιατί άπολύτως δεν θα έχουν κατά μαλλιά. Θα τά έχουν καταστρέψει με τόν ήλεκτροσμί, με τις βιασές και με τά μαρτυρικά χτενίσματα. Αιτές θα εινε ή πιο άτυχη σιμένες. Η άλλες θα νοσηλεύονται σε νευρολογικές κλινικές και σε ψυχιατρεία!..

»Μη φαντασθήτε ότι λέω υπερβολές. Αυτή άλλωστε εινε ή γνώμη τών μεγάλων ψυχιάτρων. Ένας μάλιστα απ' αυτούς, ό δόκτωρ Έρνστ Νάινσιν, μου άνέφερε τά έξης:

»"Από τόν καρπό που ή Νιουγρκέζες άρχισαν να βάζουν και να όντυλάρουν τά μαλλιά τους, ή πελατρία μου άξέθηκε σημαντικά. Στις δέκα Αμερικανίδες, ή μία εινε τρελή, ή έξη εινε άστεργές κι όλες τους ύποφέρουν από ημικρανία!..

»Μ' αυτό δεν θέλω να πω ότι ή Αμερικανίδες πρέπει να πάντων να χτενίζουν όμορφα τά μαλλιά τους, αλλά να έπισκετεύονται τίν περποίηση της όμορφιάς τους σ' επιστημονικά ινστιτούτα καλλονής, άνεγγορωμένης είσεως. Γιατί σ' αυτά τά ινστιτούτα ύποβάλλονται σε ειδική μέθοδο, άνάλογη πάντα με τίν έδωσσυγκρασία της.

»Η σμηρινή γυναίκα έχει άποδειχθή (Η συνέχεια εις τίν σελ. 852)

Πώς στραβώνουν τό σκελετό και τό σώμα τά «σταυρωτά» πόδια

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 816)

γονάριες. Τόν πείραζε τὸ θλιμμένο βλέμμα τῆς κ' ἡ σιωπῆ τῆς. Γι' αὐτὸ ἀκούσε μὲ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι, ὅστερ' ἀπὸ λίγο καί-
ρὸ τῆς Μαργαρίτας νὰ τὸ λέη:

—Πατέα, ὁ 'Αντόνιο Μουστίνω ζήτησε νὰ μὲ κἀνὴ γυναίκα του. Μὴν ἀρνηθῆς νὰ δώσης τὴν συγκατάθεσί σου γιὰ τὸ γάμου μου. 'Αγαπῶ πάρα πολὺ τὸν 'Αντόνιο.

Κι' ὁ Ματία δὲν χάλασε τὸ χατήρι τῆς κόρης του. Μὰ αὐτὸς ὁ γάμος δὲν ἔγινε ποτέ. Ὁ ὀψιφίλιος γαμπρὸς ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ ὄμορφη Μαργαρίτα δὲν εἶχε καθόλου προίκα, τὴν ἐγκατέλειψε κι' ἐξαφανίστηκε κ' ἡ κόρη τοῦ Ματία πλήρωνε μὲ τὴ σειρά τῆς τὸ φόρο τοῦ αἵματος: Σκοτώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπογοητευσί τῆς. Ἐπειτα τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο ἡ γυναίκα τοῦ Ματία. Κι' ὁ γέρο Ναπολιτάνος ἔμεινε μόνος κι' ἔρημος στὸν κόσμον. Δὲν μπορούσε πειὰ νὰ ζήσει στὴ Νάπολι. Φτωχὸς, δυστυχισμένος, ἀνέθηκε στὴν τρίτη θέσι ἐνὸς τραίνου ποὺ πήγαινε στὴ Ρώμη. Διότι αὐτὸ εἶχε καθίσει μιά γρη῏α γυναίκα ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἕνα μωρὸ. Ὁ Ματ' α τ' ἀκούγε ποὺ ἔκλαιγε καὶ σπαρζόταν ἡ καρδιά του.

—Εἶν' ἄρρωστο; τὴ ρώτησε, σκύθοντας πάνω ἀπ' τὸ μωρὸ.

—Ὅχι, ζητάει τὴ μητέρα του. Εἶν' ὄρα νὰ τὸ θηλάση. Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ κρατήσετε μιά στιγμὴ νὰ πάω νὰ τὴ φωνάξω στὸ διπλανὸ θαγόνι;

Ὁ γέρο Ματία πήρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ κλαίη. Ὅλ' ἡ ζωὴ του πενοῦσε τώρα σάν κινηματογραφικὴ ταινία ἀπ' τὸ μυαλό του. Θυμόταν τὰ παιδιά του, τὴν εὐχυσμένην ζωὴ του, τὶς στενογῳρίες του κι' ἔκλαιγε κραδώντας τὸ ἴενο παιδί. Δὲν εἶδε τίς δύο γυναίκες ποὺ εἶχαν μῆτη στὸ θαγόνι. Δὲν κατάλαθε ποὺ πήραν μὲ φόβο τὸ μωρὸ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, νομίζοντας ὅτι ἦταν κανένας παράδεισος τρελλός. Καὶ σὲ μιά στιγμὴ ἔνοιωσε νὰ πιάσεται ἡ ἀναπνοὴ του ἀπὸ τὴ λότη καὶ κυλιστικὴ καταγῆνε νεκρὸς ἀνάμεσα στὶς ἀποσκευὲς καὶ στὰ καλάθια τῶν ταξειδιωτῶν.

Ὁ Τζιοβάνι Μαλασπίνι εἶχε ἐκδικηθῆ. Εἶχε ξεκληρίσει τὴν οἰκογένεια τοῦ Ματία, τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε κλείσει στὴ φυλακὴ γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ πληρῶσῃ τὰ χρεῖα του, ἀδιαφορῶντας ἂν τὰ παιδιά του θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δυστυχία.

ΤΖΙΝΟ ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙ

Η ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 843)

καὶ μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἐπιναφορὰ τοῦ τσαρικοῦ καθεστώτος στὴ Ρωσία. Ὁ Κουτιέπωφ εἶχε γίνει ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἕξθρος τῆς Κομμουνιστικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ «Γκεπεὸς» ἀποφάσισε τότε νὰ τὸν ἀπαγάγη;

Μιά μέρα, πέρασαν πέντε περίπου χρόνια ἀπὸ τότε, — ὁ στρατηγὸς Κουτιέπωφ, ἐνῶ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του, σ' ἕνα ἔρημον δρόμο, δέχτηκε τὴν ἐπιθεσί μερικῶν ἀγνώστων, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα μέρος, ποὺ δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ μαθευθῆ. Καὶ ἀπὸ τότε, κανεὶς δὲν κατῳρῶσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τοῦ στρατηγῶ!

Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι μετεφέρθη κρυφὰ στὴ Ρωσία καὶ ὅτι δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς κομμουνιστικούς. Τίποτα, ὅμως, τὸ θετικὸ δὲν εἶνε γνωστὸ σχετικὰ μὲ τὴν τύχη τοῦ Κουτιέπωφ. Καὶ ἴσως νὰ χρειαστῆ νὰ περάσουν πολλὰ ἀκόμα χρόνια γιὰ νὰ διευκρινισθῆ τὸ μυστήριον αὐτό.

Η "ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ,"

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 810)

ὅτι ἐνῶ λατρεύει τὰ σπόδα, κάνει γιγαντιστικὴ κ' ἀγαπᾷ τὸ ἴσθαφρο, ὠστὸς, κάνει ὅτι, μὴν μπορεῖ γιὰ νὰ χαλάσῃ, ὅτι κερδίζει ἀπ' αὐτὰ: Κατ'εἶς, πάνε, ξενιζοῦναι καὶ σκοτώνει τὸν ὀργανισμὸ τῆς.

«Καὶ πόσα, γιὰ νὰ ζελοῦσιν ἀπὸ τὸ ἄσθρο μου, θὰ σὰς ἀμολογήσω κατὰ: Εἴμαι βέβαιη ὅτι καμιά Ἀμερικανίδα δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὶς συμβουλές μου. Ἡ μάννα, ὅσο τρελλὴ θ' ἀπεινίδηναι κα' ἂν εἶνε, ὀστὸς δὲν παύει νὰ εἶνε μόδα. Γι' αὐτὸ ἀποκαταστάσαμε τὴν ἰδρυσι τῆς «Λέσχης» γιὰ τὴν κατάργησι τῆς μόδας τῶν σταυρωτῶν ποδιῶν — τοῦ ἐνὸς ποδιῶ ἁπλῶς πένον σ' ἄλλο — μὲ σκοπὸ νὰ συνηθίσουμε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ κἀνὴ μόνον ὅτι εἶνε ὠφέλιμο γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τῆς. Κι' ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τὸ κατορθώσουμε».

Αὐτὸ εἶνε τὸ «επισκοπεῖσθαι» ἄσθρο τῆς «μίσσεως» Ἐντυ Γκάλντερ. Ἡ ἔλπιος μου τοῦλάχιστον ὅτι ἡ Εὐρωπαικὴ θ' ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλές τῆς, ἀφοῦ καθὼς γράνεται ἡ Ἀμερικανίδες δὲν πρόκειται νὰ ἐξοσιν καμμιὰ σημασία στὰ λόγια τῆς.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΣΑΡΤΟ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΣΧΑ

Ἦλθε τ' Ἄγιο Πάσχα, θλιθερὴ καρδιά.
Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλουν τὰ παιδιά,
μὲ βοὴ μεγάλη.

Μέσ' ἀπ' τὸν τάφο τους, ἀπ' τὴ μαῦρη γῆ,
τ' ἄσθη καὶ τὰ λούλουδα ἀκούσαν τὴ θοὴ
καὶ ἔμπνοῦνε πάλι.

Ἄπ' τὰ θλέφαρά τους τ' Ἀπριλιοῦ ἡ δροσιὰ
διώχνει κάθε θύθος κι' ἀποκαμωσιὰ
καὶ τὰ ξανασταίνει.

Κι' ὁ γοργὸς ὁ ζέφυρος, ὄλος μαργιολιά,
κλέφτει ἀπ' τὰ χειλιάκια του μοσχερά φιλιά
καὶ τὴν πλάσι ραίνει.

Μέθυσαν τ' ἀρόδινα ἀπὸ τὴ μυρωδιά!
καὶ λαλοῦν—τ' ἀκούεις;—στὰ χλωρὰ κλαδιά
γλυκερὰ τραγουδία...

Ἐορτάζει Ἀνάστασι ὅλη ἡ ἐξοχή,
κι' ἀπ' τὴν εὐθύμα τους λαμπρουν εὐτυχῆ
ὡς καὶ τὰ μαουδιὰ.

Σὺ, φτωγὴ καρδιά μου, διατὶ βαρειά
θλίθεσαι, θαμνέμη, σάν κοιλοτήρη,
σ' ἔρμο μαυοσπρία;

Διατὶ στοῦ Πλάστου σου τὴν ἀναπνοὴ
δὲν ξαναασπῆνεσαι νάβγης στὴ ζωὴ
ποῦνε παυγηρύ;

Μάννα σου ἡ Φύσι, διές, λαμπροφορεῖ!
Πέτα τὸ μανθὸ σου πλῆον τὸ θαρῶ,
τὴν μελαγχολία!

Ἄνοιξε! λουλουδιε, σάν τὴν πασχαλιὰ
καὶ, σάν τ' ἀδελφάκια σου, τὰ φαιδρὰ πουλιά,
ψάλλε μ' εὐθύμα:

Ἄποιος ὄλο σκόθει θλιθερὰ στὴ γῆ,
θρίσκει μέσ' στοὺς τάφοις τὴν παλῆα σιγή,
τὴν παλῆα σκοτιδα.

Ἄποιος κἀμνε Ἀνάστασι, θλίπει σ' ἀψηλά,
γιὰ τὴν εὐτυχία του νὰ χαμογελά,
μιά καινούργια ἐλπίδα!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Πάει ὁ θοσκὸς εἰς τὸ χορὸ
καὶ θάζει ροχὸ γιορτερὸ
γεμῆτο ἀπὸ στολιδία.

Κάτω στὴ λεῖκα τὴν ψηλῆ,
χορεοῦσιν ὄλοι σάν τρελλοί.
Τρά, λά ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Βαροῦνε τὰ παιχνῆδια.

Κεῖ ποὺ γυρίζει τὸ χορὸ,
δὶν' ἕνα σπρῶξιμο γερὸ
σὲ μιά ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

Τὸ κοπελλοῦδι χορευτὸ,
τοῦ λέει: «Παιδί μου, εἶσαι
(κουτό!)

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Ἐἶσαι γεμῆτο ἔρρελλες».

Σάν ἀστρατὴ ὄλοι πηδοῦν,
χορεοῦνε καὶ τραγουδοῦν,
πετοῦνε τὰ μαντήλια!

Γίνονται κόκκινοι, πυρροί,
καθεὶς ζητᾷ τ' ἰτὴ λυγερῆ,
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τὰ κοραλλῆνια γέλια!

—Τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ τὸ πῶ!
—Ψυγὴ μου, σὸσῶσι! Σ' ἀγαπῶ!

Γυναίκα θὰ σὲ πάρας.
Κρυφθῆκανε σὲ μιά μεριά,
κι' ἀκούγανε ἀπὸ μακριὰ,

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Ὁ Γιάννος καὶ ἡ Μάρω...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΠΩΣ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ!

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 805)

γνώμη ὅτι θὰ γίνετε γρήγορα μεγάλος «ἀστέρης»!.. Θὰ πα-
ξέτε λοιπὸν μαζί μας, στὸ καινούργιον μας φιλμ, στὸ «Βραβεῖον
Καλλοῦνης».

Ἡ ἐμπιστοσύνη τους αὐτὴ μοῦ ἔδωσε ὄλο τὸ θάρρος ποὺ
χρειαζόμουν γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ «καρριέρα» μου. Ὅσο
τόρα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, μπορεῖτε νὰ τὸ μαντέψετε πλὴν εὐ-
τυχίας. Ἐργάστηκα μ' ὅλες τὶς δυνάμεις μου κ' ὅπως ἦταν φυ-
σικὸ, μὲ προσέεσαν ἀμέσως στὸ φιλμ ποὺ ἐγύρισαν μὲ τὸν Ρο-
δόλφο Βαλεντινὸ.

Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ πιστεύω πὼς κάθε κορτίνα ποὺ δὲν γεννῆ-
θηκε ὄμορφο καὶ ποὺ ἔχει ὄμοια μὲ ἀδάμαστη θέλησι, μπορεῖ
νὰ πετύχῃ στὴ ζωὴ, ὅταν ἐξερῆ νὰ δεῖξῃ ὄλα τὰ χαρίσματά του.

Ἐγὼ αὐτὸ τὸ ξέρω ἔκ πείρας, γιὰτὶ τὸ δοκίμασα.

Μὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ, πὼς χρειάζεται ἀκόμη καὶ λίγη τύχη.
Ἄν ὁ Ροδόλφος Βαλεντινὸς δὲν ἔπαινε νὰ δῆ τὶς φωτογρ-
φίες μου, ποῖος ξέρεῖ ἂν δὲν ἦμουν ἀκόμη μιά ἀσημῆ χορεῖ-
τρια; Ἐἶχα ὄμοια καὶ λίγη τύχη κ' ἔτσι μπόρεσα νὰ γίνω σιγά-
σιγά ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς «ἀστέρης» τοῦ Χόλλυγουντ.

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΪ